

Cauza C-188/24

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

7 martie 2024

Instanța de trimitere:

Conseil d'État (Franța)

Data deciziei de trimitere:

6 martie 2024

Reclamante:

WebGroup Czech Republic, a.s.

NKL Associates s. r. o.

Pârâți:

Ministre de la Culture

Premier ministre

**CONSEIL D'ÉTAT
(CONSILIUL DE
STAT)**

pronunțându-se

în contencios

[*omissis*]

**SOCIETE WEBGROUP CZECH
REPUBLIC și alții**

[*omissis*]

I° Cu nr. 461193, printr-o cerere introductivă sumară, un memoriu suplimentar, un memoriu în replică și trei memorii noi, înregistrate la 7 februarie, 9 mai și 21 noiembrie 2022 și la 7 septembrie, 5 decembrie 2023 și 19 ianuarie 2024 la secretariatul du contentieux du Conseil d'État (secretariatul pentru contencios al

Consiliului de Stat), societatea Webgroup Czech Republic solicită Conseil d'État (Consiliul de Stat):

1°) anularea pentru exces de putere a décret n° 2021-1306 du 7 octobre 2021 relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique (Decretul nr. 2021-1306 din 7 octombrie 2021 privind normele de punere în aplicare a măsurilor pentru protejarea minorilor împotriva accesului la site-uri care difuzează un conținut pornografic);

2°) [omissis]

Aceasta susține că decretul pe care îl atacă:

- este afectat de un viciu de formă întrucât acesta, la fel ca în cazul Legii din 30 iulie 2020 care constituie temeiul juridic al decretului menționat, nu a fost notificat Comisiei Europene, precum și Republicii Cehe în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2000/31/CE din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă;
- este afectat de lipsa de competență negativă întrucât nu precizează natura mecanismelor tehnice care trebuie puse în aplicare pentru a împiedica minorii să aibă acces la conținuturi cu caracter pornografic pe internet;
- încalcă principiile securității juridice și proporționalității consacrate de dreptul Uniunii Europene, articolul 16 din Déclaration des droits de l'homme et du citoyen de 1789 (Declarația drepturilor omului și cetățeanului din anul 1789), dreptul la un proces echitabil, garantat de prevederile articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și libertatea de exprimare, garantată de prevederile articolului 10 din aceeași convenție;
- încalcă obiectivele Directivei nr. 2000/31/CE din 8 iunie 2000 prin impunerea unor măsuri cu caracter general și abstract care vizează o categorie de anumite servicii ale societății informaționale descrisă în termeni generali și care se aplică fără distincție oricărui furnizor al acestei categorii de servicii.

Prin două memorii în apărare, înregistrate la 9 septembrie 2022 și 9 ianuarie 2024, ministre de la culture (ministra culturii) solicită respingerea cererii introductive. Ea susține că motivele invocate de societatea reclamantă nu sunt fondate.

Printr-un memoriu în apărare, înregistrat la 10 ianuarie 2024, Premier ministre (prim-ministrul) a arătat că se alătură observațiilor prezentate de ministre de la culture.

Prin două memorii în intervenție, înregistrate la 15 noiembrie 2022 și 7 martie 2023, asociațiile „Osez le féminisme!” și „Le Mouvement du Nid” solicită

respingerea cererii introductive. Acestea susțin că intervenția lor este admisibilă și că motivele invocate în cererea introductivă nu sunt fondate.

Prin două memorii în intervenție, înregistrate la 10 iulie și 20 septembrie 2023, asociația „Les effronté-E-S” solicită respingerea cererii introductive. Aceasta susține că intervenția sa este admisibilă și că motivele invocate în cerere nu sunt fondate.

2° Cu nr. 461195, printr-o cerere introductivă sumară, un memoriu suplimentar, un memoriu în replică și trei memorii noi, înregistrate la 7 februarie, 9 mai și 21 noiembrie 2022 și la 7 septembrie, 5 decembrie 2023 și 19 ianuarie 2024 la secrétariat du contentieux du Conseil d'État, societatea NKL Associates sro solicită Conseil d'État:

1°) anularea pentru exces de putere a Decretului nr. 2021-1306 din 7 octombrie 2021 privind normele de punere în aplicare a măsurilor pentru protejarea minorilor împotriva accesului la site-uri care difuzează un conținut pornografic;

2°) [omissis]

Aceasta susține că decretul pe care îl atacă:

- este afectat de un viciu de formă întrucât acesta, la fel ca în cazul Legii din 30 iulie 2020 care constituie temeiul juridic al decretului menționat, nu a fost notificat Comisiei Europene, precum și Republicii Cehe în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2000/31/CE din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă;

- este afectat de lipsa de competență negativă întrucât nu precizează natura mecanismelor tehnice care trebuie puse în aplicare pentru a împiedica minorii să aibă acces la conținuturi cu caracter pornografic pe internet;

- încalcă principiile securității juridice și proporționalității consacrate de dreptul Uniunii Europene, articolul 16 din Declarația drepturilor omului și cetățeanului din anul 1789, dreptul la un proces echitabil, garantat de prevederile articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și libertatea de exprimare, garantată de prevederile articolului 10 din aceeași convenție;

- încalcă obiectivele Directivei 2000/31/CE din 8 iunie 2000 prin impunerea unor măsuri cu caracter general și abstract care vizează o categorie de anumite servicii ale societății informaționale descrisă în termeni generali și care se aplică fără distincție oricărui furnizor al acestei categorii de servicii.

Prin două memorii în apărare, înregistrate la 9 septembrie 2022 și 8 ianuarie 2024, ministre de la culture solicită respingerea cererii introductive. Ea susține că motivele invocate de societatea reclamantă nu sunt fondate.

Printr-un memoriu în apărare, înregistrat la 10 ianuarie 2024, Premier ministre a arătat că se alătură observațiilor ministre de la culture.

Prin două memorii în intervenție, înregistrate la 15 noiembrie 2022 și 7 martie 2023, asociațiile „Osez le féminisme!” și „Le Mouvement du Nid” solicită respingerea cererii introductive. Acestea susțin că intervenția lor este admisibilă și că motivele invocate în cererea introductivă nu sunt fondate.

Prin două memorii în intervenție, înregistrate la 10 iulie și 20 septembrie 2023, asociația „Les effronté-E-S” solicită respingerea cererii introductive. Aceasta susține că intervenția sa este admisibilă și că motivele invocate în cerere nu sunt fondate.

Având în vedere celelalte înscrisuri din dosare;

Având în vedere:

- Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
- Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000;
- code pénal (Codul penal);
- [omissis];
- Legea nr. 2020-936 din 30 iulie 2020;
- [omissis];

[omissis]

Întrucât:

- 1 Pentru a lupta împotriva expunerii tot mai frecvente a tinerilor minori la conținuturi pornografice și împotriva efectelor negative pe care o astfel de expunere le produce asupra construcției lor psihologice și asupra violenței la adresa femeilor, Legea din 30 iulie 2020 care privește protejarea victimelor violențelor conjugale a urmărit să consolideze, în privința site-urilor pornografice care permit accesul minorilor la conținutul lor, efectivitatea dispozițiilor articolului 227-24 din Codul penal care sancționează de mult timp faptul „*fie de a fabrica, de a transporta, de a difuza indiferent de mijloc și de suport un mesaj cu caracter violent, care incită la terorism, pornografie sau de natură să aducă atingere în mod grav demnității umane sau să incite minorii să participe la jocuri care îi pun în pericol din punct de vedere fizic, fie de a comercializa un asemenea mesaj (...) atunci când mesajul poate fi văzut sau perceput de un minor*”, cu pedeapsă de trei ani închisoare și 75 000 de euro amendă.

- 2 În acest scop, articolul 22 din Legea din 30 iulie 2020 a precizat, în primul rând, la articolul 227-24 din Codul penal, transcriind prin aceasta o jurisprudență constantă a Cour de cassation (Curtea de Casație), că infracțiunea definită la acest articol era constituită „*inclusiv în cazul în care accesul unui minor la mesajele menționate la primul paragraf rezultă dintr-o simplă declarație a acestuia prin care indică faptul că are cel puțin optsprezece ani*”.
- 3 În al doilea rând, articolul 23 din această lege a instituit o procedură care permite președintelui Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique (Autoritatea de reglementare a comunicărilor audiovizuală și digitală, Arcom), atunci când constată că o persoană a cărei activitate constă în editarea unui serviciu de comunicare publică online permite minorilor să aibă acces la un conținut pornografic cu încălcarea articolului 227-24 din Codul penal, să adreseze acestei persoane o punere în întârziere prin care îi impune să ia orice măsură de natură să împiedice accesul minorilor la conținutul incriminat în termen de 15 zile. În cazul în care persoana pusă în întârziere nu dă curs acestei dispoziții, președintele Arcom poate sesiza președintele tribunal judiciale de Paris (Tribunalul Judiciar din Paris) pentru a dispune încetarea accesului la serviciul respectiv și a publicității sale printr-un motor de căutare sau anuar. Articolul 23 din lege atribuie unui decret sarcina de a preciza condițiile sale de aplicare. În acest temei, Decretul din 7 octombrie 2021 privind normele de punere în aplicare a măsurilor pentru protejarea minorilor împotriva accesului la site-uri care difuzează un conținut pornografic a precizat normele potrivit cărora președintele Arcom poate pune în aplicare procedura prevăzută la articolul 23 din lege.
- 4 Prin două cereri introductive care trebuie conexe pentru a se pronunța printr-o singură decizie, societățile Webgroup Czech Republic și NKL Associates sro solicită anularea pentru exces de putere a acestui decret.

Cu privire la intervențiile asociațiilor „Osez le féminisme”, „Mouvement du Nid” și „Les effronté-E-S”:

- 5 Având în vedere obiectul și natura litigiului, asociațiile „Osez le féminisme”, „Mouvement du Nid” și „Les effronté-E-S” justifică, prin obiectul lor statutar și acțiunea lor, un interes suficient pentru menținerea decretului atacat. Prin urmare, intervențiile lor sunt admisibile.

Cu privire la motivul întemeiat pe caracterul insuficient de precis al decretului atacat:

- 6 [omissis] [Respingerea motivului de către instanța de trimitere]

Cu privire la motivele întemeiate pe invocarea principiilor securității juridice și proporționalității, a dreptului la un proces echitabil și a libertății de exprimare:

- 7 [omissis] [Respingerea motivelor de către instanța de trimitere]

Cu privire la invocarea Directivei 2000/31/CE din 8 iunie 2000:

- 8 Potrivit articolului 1 din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic: „(1) Prezenta directivă își propune să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale între statele membre. / (2) Prezenta directivă apropie, în măsura necesară atingerii obiectivelor prevăzute la alineatul (1), anumite dispoziții de drept intern aplicabile serviciilor societății informaționale în ceea ce privește piața internă, stabilirea furnizorilor de servicii, comunicările comerciale, contractele încheiate prin mijloace electronice, răspunderea intermediarilor, codurile de conduită, soluționarea extrajudiciară a litigiilor, acțiunile în justiție și cooperarea între statele membre.”
- 9 Potrivit articolului 2 din aceeași directivă: „În sensul prezentei directive, următorii termeni au înțelesurile de mai jos: (...) (h) «domeniu coordonat»: cerințele specificate în cadrul legislativ din statele membre, aplicabile furnizorilor de servicii ale societății informaționale, indiferent dacă sunt de natură generală sau concepute special pentru aceștia. / (i) Domeniul coordonat se referă la cerințe pe care furnizorul de servicii trebuie să le respecte și care privesc: / - accesul la activitatea unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele în materie de calificare, autorizare și notificare; / - desfășurarea activității unui serviciu al societății informaționale, cum ar fi cerințele privind comportamentul furnizorului de servicii, cerințe legate de calitatea sau conținutul serviciului, inclusiv în materie de publicitate și contracte sau privind răspunderea furnizorului de servicii.”
- 10 Potrivit articolului 3 din aceeași directivă: „(1) Fiecare stat membru garantează că serviciile societății informaționale prestate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul său respectă dispozițiile de drept intern aplicabile în statul membru în cauză și relevante pentru domeniul coordonat. (2) Statele membre nu pot restrânge libera circulație a serviciilor societății informaționale din alte state membre invocând motive relevante pentru domeniul coordonat. (...) (4) Statele membre pot adopta măsuri derogatorii de la alineatul (2) în cazul unui anumit serviciu al societății informaționale, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții: / (a) măsurile sunt: / (i) necesare, dintr-unul din motivele următoare: / - ordine publică, în special prevenirea, investigarea, depistarea și urmărirea infracțiunilor, în special protecția minorilor și lupta împotriva incitării la ură pe motiv de rasă, sex, religie sau naționalitate și împotriva atingerii aduse demnității umane; / - protecția sănătății publice; / - securitatea publică, inclusiv protecția securității și apărării naționale; / - protecția consumatorilor, inclusiv a investitorilor; / (ii) luate împotriva unui serviciu al societății informaționale care aduce atingere obiectivelor menționate la punctul (i) sau care prezintă risc serios și grav de prejudiciere a acestor obiective; / (iii) proporționale cu aceste obiective; / (b) înainte de a lua măsurile respective și fără a aduce atingere procedurilor judiciare, inclusiv procedurilor preliminare și acțiunilor desfășurate în cadrul anchetei penale, statul membru: / - a cerut statului membru menționat la alineatul (1) să ia măsuri și acesta nu le-a luat sau cele pe care le-a luat nu au

fost suficiente; / - a notificat Comisiei și statului membru menționat la alineatul (1) intenția de a lua astfel de măsuri. (...)”.

- 11 Potrivit alineatului (3) al articolului 14 din directivă, aplicabil atunci când un serviciu al societății informaționale constă în stocarea informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului: *„Prezentul articol nu afectează posibilitatea ca o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă să impună furnizorului de servicii, în conformitate cu cadrul legislativ din statele membre, să pună capăt unei încălcări sau să o prevină și nici nu afectează posibilitatea ca statele membre să instituie proceduri de reglementare a eliminării informațiilor sau blocării accesului la acestea.”*
- 12 Potrivit considerentului (8) al directivei: *„Obiectivul prezentei directive este de a crea un cadru juridic pentru a asigura libera circulație a serviciilor societății informaționale între statele membre și nu de a armoniza domeniul dreptului penal ca atare”.* Potrivit considerentului (45) al acesteia: *„Limitările răspunderii furnizorilor de servicii intermediare prevăzute în prezenta directivă nu aduc atingere posibilității de a se interveni cu acțiuni în încetare de diferite tipuri. Aceste acțiuni în încetare pot lua în special forma unor hotărâri ale instanțelor judecătorești sau ale autorităților administrative care impun încetarea oricărei încălcări sau prevenirea acesteia, inclusiv prin înlăturarea informațiilor ilicite sau blocarea accesului la acestea”.* În sfârșit, potrivit considerentului (48): *„Prezenta directivă nu aduce atingere în nici un mod posibilității statelor membre de a cere furnizorilor de servicii care dețin informații furnizate de destinatarii serviciilor lor să acționeze cu precauțiile care sunt de așteptat în mod rezonabil din partea lor și care sunt definite de legislația internă în scopul de a depista și a preveni anumite tipuri de activități ilicite.”*
- 13 Prin Hotărârea din 9 noiembrie 2023, Google Ireland Limited, Meta Platforms Ireland Limited, Tik Tok Technology Limited împotriva Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) (C-376/22), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut, la punctele 42-44 din această hotărâre, că *„Directiva 2000/31 se întemeiază (...) pe aplicarea principiilor controlului în statul membru de origine și al recunoașterii reciproce, astfel încât, în cadrul domeniului coordonat definit la articolul 2 litera (h) din această directivă, serviciile societății informaționale sunt reglementate numai în statul membru pe teritoriul căruia sunt stabiliți furnizorii acestor servicii”*, pentru a deduce de aici că, *„[Î]n consecință, pe de o parte, revine fiecărui stat membru, în calitate de stat membru de origine a serviciilor societății informaționale, sarcina de a reglementa aceste servicii și, în acest temei, de a proteja obiectivele de interes general menționate la articolul 3 alineatul (4) litera (a) punctul (i) din Directiva 2000/31” și că „[p]e de altă parte, în conformitate cu principiul recunoașterii reciproce, revine fiecărui stat membru, în calitate de stat membru de destinație a serviciilor societății informaționale, sarcina de a nu restrânge libera circulație a acestor servicii impunând respectarea unor obligații suplimentare, care țin de domeniul coordonat, pe care le- ar fi adoptat”.* Pentru aceste motive, Curtea a declarat că *„articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că măsurile generale și abstracte care vizează o*

categorie descrisă în termeni generali de anumite servicii ale societății informaționale și care se aplică fără distincție oricărui furnizor al acestei categorii de servicii nu intră în sfera noțiunii de «măsurile luate împotriva unui anumit serviciu al societății informaționale», în sensul acestei dispoziții”.

- 14 În primul rând, societățile reclamante susțin că dispozițiile decretului atacat, precum și cele ale Legii din 30 iulie 2020, pe care le contestă de asemenea pe cale de excepție, încalcă obiectivele Directivei 2000/31/CE în măsura în care instituie o procedură menită să permită unei autorități administrative să pună în întârziere o persoană a cărei activitate constă în editarea unui serviciu de comunicare online pentru a pune capăt unei infracțiuni.
- 15 Totuși, în această privință, dispozițiile atacate, în măsura în care prevăd o procedură potrivit căreia o autoritate administrativă poate pune în întârziere furnizorii de servicii ale societății informaționale să pună capăt unei încălcări și să sesizeze o instanță de judecată cu încălcări reproșate în cazul neexecutării punerii sale în întârziere, nu stabilesc prin ele însele nicio normă referitoare la esența obligației în cauză. În consecință și în această măsură, nu se poate considera că ele aduc atingere, pentru motive care țin de „domeniul coordonat” de Directiva 2000/31/CE, liberei circulații a serviciilor societății informaționale, din momentul ce directiva, astfel cum indică termenii citați la punctele 11 și 12, nu afectează posibilitatea ca o instanță judecătorească sau o autoritate administrativă să impună furnizorului de servicii, în conformitate cu cadrul legislativ din statele membre, să pună capăt unei încălcări sau să o prevină. În consecință, societățile reclamante nu sunt îndreptățite să susțină că dispozițiile în litigiu, în măsura în care prevăd un mecanism care permite unei autorități administrative să pună în întârziere un furnizor de servicii pentru a pune capăt unei încălcări, ar fi afectate de nelegalitate pentru motivul că ar încălca obiectivele articolului 3 din Directiva 2000/31/CE.
- 16 În al doilea rând, însă, societățile reclamante susțin de asemenea că dispozițiile în litigiu nu se limitează să prevadă o procedură care să permită unei autorități administrative să impună unui furnizor să pună capăt unei încălcări, ci au de asemenea ca efect, având în vedere substanța infracțiunii în cauză, precizată prin adăugarea la articolul 227-24 din Codul penal a dispozițiilor, rezultate din Legea din 30 iulie 2020, citate la punctul 2, să constrângă furnizorii de servicii stabiliți în alte state membre ale Uniunii Europene să instituie mecanisme tehnice de blocare a accesului minorilor la conținuturile pe care le difuzează. În această privință, răspunsul care trebuie dat la motivul întemeiat pe încălcarea obiectivelor Directivei 2000/31/CE depinde, având în vedere termenii directivei, așa cum au fost interpretați de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în hotărârea menționată la punctul 13, de răspunsurile care trebuie date la întrebările [formulate în dispozitiv] [*omissis*]:

[*omissis*] [Reluarea întrebărilor din dispozitiv]

- 17 Aceste întrebări sunt decisive pentru soluționarea litigiului cu care este sesizat Conseil d'État. Ele prezintă o dificultate serioasă. Prin urmare, este necesar să se

sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu privire la aceasta în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, până când aceasta se va pronunța, să se suspende judecarea cererilor introductive.

D E C I D E:

Articolul 1: Admite intervențiile în apărare ale asociațiilor „Osez le féminisme”, „Le Mouvement du Nid” și „Les Effronté-e-s”.

Articolul 2: Suspendă judecarea cererilor introductive formulate de societățile Webgroup Czech Republic și NKL Associates sro până când Curtea de Justiție a Uniunii Europene se va pronunța cu privire la următoarele întrebări:

a) În primul rând, trebuie să se considere că dispozițiile care intră sub incidența dreptului penal, în special dispozițiile generale și abstracte care desemnează anumite fapte ca reprezentând o infracțiune susceptibilă de urmărire penală, țin de „domeniul coordonat” de Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 atunci când se pot aplica atât comportamentului unui furnizor de servicii ale societății informaționale, cât și celui al oricărei alte persoane fizice sau juridice, sau trebuie să se considere, din moment ce directiva are ca obiectiv doar armonizarea anumitor aspecte juridice ale acestor servicii fără a armoniza domeniul dreptului penal ca atare și stabilește doar cerințe aplicabile serviciilor, că astfel de dispoziții penale nu pot fi considerate cerințe aplicabile accesului și desfășurării activității unor servicii ale societății informaționale care țin de „domeniul coordonat” de directiva menționată? În special, dispozițiile penale menite să asigure protecția minorilor intră în sfera acestui „domeniu coordonat”?

b) Trebuie să se considere că faptul de a impune editorilor de servicii de comunicare online să pună în aplicare mecanisme menite să prevină posibilitatea ca minorii să aibă acces la conținuturile pornografice pe care le difuzează ține de „domeniul coordonat” de Directiva 2000/31/CE, care armonizează doar anumite aspecte juridice ale serviciilor în cauză, în condițiile în care, deși această obligație privește desfășurarea activității unui serviciu al societății informaționale, în măsura în care se referă la comportamentul furnizorului de servicii, la cerințe legate de calitatea sau conținutul serviciului, ea nu privește însă nici stabilirea furnizorului, nici comunicările comerciale, nici contractele încheiate prin mijloace electronice, nici regimul răspunderii intermediarilor, nici codurile de conduită, nici soluționarea extrajudiciară a litigiilor, nici acțiunile în justiție și cooperarea între statele membre și, prin urmare, nu privește niciuna dintre materiile reglementate de dispozițiile de armonizare din capitolul II din aceasta?

c) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebările anterioare, cum trebuie efectuată concilierea între cerințele rezultate din Directiva 2000/31/CE și cele care decurg din protecția drepturilor fundamentale în Uniunea Europeană, în special din protecția demnității umane și a interesului superior al copilului, garantate de articolele 1 și 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și de

articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atunci când doar adoptarea de măsuri individuale luate în privința unui anumit serviciu nu este de natură să asigure protecția efectivă a acestor drepturi? Există un principiu general al dreptului Uniunii Europene care ar permite statelor membre să ia, în special în caz de urgență, măsurile - inclusiv atunci când acestea sunt generale și abstracte în privința unei categorii de furnizori de servicii - pe care le impune protecția minorilor față de atingerile aduse demnității și integrității lor, derogând atunci când acest lucru este necesar, în privința furnizorilor de servicii reglementate de Directiva 2000/31/CE, de la principiul reglementării acestora de către statul lor de origine stabilit de directiva menționată?

[*omissis*]

[Indicații procedurale]